

§ 4.

Forretningerne ved Fonden henlægges under Statens statistiske Bureau; det for Bureauet normerede Antal Fuldmægtige med kongelig Udnævnelse forøges fra 4 til 5. Der tillægges en af Bureauets Fuldmægtige Ekspeditionssekretærhonorar.

§ 5.

Den ved Lov Nr. 65 om Statsbanedriftens Ordning af 12. April 1892 § 21 oprettede Reservepensionsfond ophæves, og dens Midler inddrages i Statskassen. De Alderdomsforsørgelsesbeløb m. v., som i Henhold til Lov Nr. 81 om Statsbanernes Ordning af 15. Maj 1903 § 35, tredje og fjerde Stykke, skulle udredes af Reservepensionsfonden, udredes fremtidig af Statskassen. Ved Beregning af Udbytteandel i Henhold til sidstnævnte Lovs Afsnit III forhøjes Statsbanernes aarlige Driftsoverskud med et Beløb svarende til Reservepensionsfondens Renteindtægt i Finansaaret 1905—06. — Bestemmelsen i Lov Nr. 81 af 15. Maj 1903 § 37, andet Stykke, ophæves.

§ 6.

Denne Lov gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag er udarbejdet for at imødekomme det gentagne Gange fremsatte Ønske om en Ordning af Statens Brandassuranceforhold. Som Forholdene ere nu, bære disse altfor meget et vist Tilfældighedens Præg, og der maa derfor i høj Grad siges at tiltrænges faste ensartede Regler til Vejledning for de forskellige Administrationsgrene. — Under de Overvejelser, der ere gaaede forud for Udarbejdelsen af nærværende Forslag, har man været klar over, at den hidtil brugte Fremgangsmaade med Tegning af Forsikring i private Selskaber for en Del af Statens Ejendele efter de hidtil indvundne Erfaringer ikke var stemmende med god Økonomi. Skulde Staten holde sine Ejendele forsikrede, burde dette saa vidt muligt gælde dem alle, og i saa Fald vilde Forsikringsbeløbet blive saa stort, at det Spørgsmaal naturlig frembød sig til Besvarelse, om Staten ikke burde være sin egen Assurandør, saa meget mere som Risiko for mange Statsejendes Vedkommende er betydelig mindre end den gennemsnitlige Risiko i de private Assurance-selskaber.

Ved en Ordning af Forholdene kunde der tænkes følgende Veje at gaa: 1) Staten opgav enhver Forsikringstegning og lod hvert Aars Budget bære de indtrufne Skader;

2) Staten organiserede en egentlig Forsikringsanstalt for samtlige sine Ejendele og lod de enkelte Institutioner m. v. udrede aarlige Præmier, forskellige efter Forsikringernes Størrelse og Art; og 3) Staten optraadte som Selvassurandør, men oprettede til Imødegaaelse af de aarlige Skader en Forsikringsfond ved Henlæggelse af en Kapital én Gang for alle. Man har valgt den sidste Fremgangsmaade i Betragtning af, at tilfældig indtrufne store Skader i for høj Grad kunde komme til at paavirke de enkelte Aars Budgetter, medens paa den anden Side Organisationen af en egentlig Forsikringsanstalt vilde være for bekostelig og medføre alt for stor Ulejlighed og Tidsspilde i Forhold til den Nytte, man vilde vinde ved en saadan Fremgangsmaade.

Til Oplysning om Risikoens Omfang har Statens statistiske Bureau gennem de enkelte Ministerier i Sommeren 1905 foranlediget indsamlet Oplysninger om Statens Bygningers og Løsøres Værdi, Assuranceforhold samt de i de sidste 20 Aar paa disse Ejendele indtrufne Brandskader. Paa Grundlag af disse Data er nedenstaaende Hovedoversigt udarbejdet; de mere specificerede Oplysninger fremgaa af de specielle Bilag meddelte Oplysninger.